

Arrest

nr. 215 544 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient zich op 4 december 2017 aan bij de Belgische ambassade te Kampala om een aanvraag in te dienen tot het bekomen van een visum gezinshereniging om haar in België verblijfsgerechtigde echtgenoot te vervoegen. Verzoekster legde ter ondersteuning hiervan een

Somalisch huwelijksattest neer opgesteld op 17 juli 2017 ter bevestiging van een religieus huwelijk dat afgesloten werd op 10 februari 2013.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 augustus 2018 een beslissing van weigering tot de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [...] , van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, [...], erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/02/2013 werd afgesloten
Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procédure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De echtgenoot kwam op 09/03/2016 aan in België. In zijn asielaanvraag stelt de man gevlucht te zijn op 22/02/2016 omdat hij bedreigd werd door leden van Al Shabaab nadat hij getuige was tegen hen in een rechtzaak. Op 13/04/2017 wordt de man erkend als vluchteling. Een half jaar later dient de vrouw een aanvraag gezinshereniging in, samen met een kind van de man uit een eerder huwelijk.

Uit het dossier blijkt dat de eerste echtgenote van de man overleden is en dat de aanvraagster op 15/09/2010 scheidde van haar eerste man. Het koppel zou samen geen kinderen hebben. Uit het interview met de aanvraagster blijken de volgende elementen:

- *De vrouw woont samen met de jongere broer van de man*
- *Volgens de vrouw kennen ze elkaar al sinds jaren gezien ze verre familie zijn. Hun relatie begon in 2013*

- *Op het huwelijk waren er 40 personen aanwezig; een kleine ceremonie werd gehouden waarbij 3 geiten werden geslacht*

- *De vrouw was aanwezig op zowel de Nikka als op de traditionele ceremonies*

- *Haar vader was de wakil en de bruidsschat betrof 200 dollar*

- *Er waren geen foto's omdat het huwelijk in een haast had plaatsgevonden (tegenstrijdig met de eerder*

vermelde ceremonies....)

- *De man vluchtte omwille van zijn werk (als soldaat pakte hij leden van Al Shabaab op)*

, - De laatste keer dat ze hem zag was op 20/02/2016

- *Ze houden contact via Whatsapp en soms facebook (ieder dag en nacht)*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 22/06/2018 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 23/08/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- *het huwelijksattest werd opgesteld/is gedateerd op 17/07/2017 ter bevestiging van een religieus huwelijk op 10/02/2013. Volgens meneer werd er geen document opgesteld ter gelegenheid van het*

religieuze huwelijk. Het huwelijksattest werd wellicht pas opgesteld met het oog op de visumaanvraag door mevrouw.

- Onduidelijk relatieverloop: betrokkenen woonden in elkaars buurt en waren verre familie. Ze begonnen af te spreken in 2013. Op 10 februari 2013 zijn ze reeds gehuwd. Het huwelijk volgde dus snel na de eerste afspraak. Het huwelijk werd in de haast voltrokken omdat meneer moest gaan werken. Na het huwelijk gingen ze samenwonen in een huurhuis. Meneer werkte 6 dagen per week van 's morgens tot 's avonds of 's nachts. Ze hebben elkaar voor het laatst gezien op 20/02/2016.

- Onwetendheden: mevrouw kent de vluchtweg die meneer volgde niet. Ze weet enkel dat hij via Italië reisde, maar meneer meldde tijdens zijn asielaanvraag dat hij vanuit Griekenland met het vliegtuig naar België kwam en spreekt helemaal niet over Italië. Mevrouw vermeldt bij de namen van de ouders van meneer niet dat ze reeds in 2006 overleden zijn. Mevrouw weet helemaal niets over België. Ze praten niet over wat ze zullen doen als ze in België zal zijn, ze maken geen plannen voor de toekomst. Toch zouden ze volgens mevrouw dagelijks contact hebben via WhatsApp.

- Weinig bewijzen van huwelijk en relatie: aan meneer werd een brief gestuurd met de vraag om bewijzen van de relatie en het huwelijk over te maken. Hij maakte volgende stukken over: bewijs van geldstorting aan mevrouw tussen maart en juli 2018, en screenshots van WhatsApp gesprekken in het Somalisch. Mevrouw verklaarde dat er bij het huwelijk geen foto's genomen werden. Ze zouden dagelijks telefonisch contact hebben, maar hier werden geen bewijzen van bijgebracht.

- Er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum vraagt ook de partner is met wie betrokkene gehuwd is. Uit een ander dossier bleken betrokkenen immers broer en zus te zijn die onder het statuut van "echtgenoot/echtgenote" naar Europa wenst te komen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Uit een lezing van de syntheseseminarie blijkt dat verzoekster tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“11.1.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.

Wel is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

Sterker zelfs, het advies van de procureur waarop de verwerende partij baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig en volgende passage illustreert dit zeer pakkend:

“..”

Wat heeft de verzoekende partij nu in godsnaam te maken met het dossier van een ander Somalisch "koppel"??

Dit is geen individuele benadering van het dossier van de verzoekende partij en maakt veel duidelijk: het parket en in navolging de verwerende partij vinden dat Somaliërs niet te vertrouwen zijn (ook al staat het niet met zoveel woorden) en daarom niet aan gezinshereniging mogen doen. Dergelijke veralgemeningen hebben een ronduit racistisch kantje en zijn een rechtsstaat onwaardig!

Het is ronduit betreurenswaardig dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen meent ronduit racistische praat te moeten verdedigen.

.1.2. Het feit dat de verzoekende partij niet alle landen van de reisweg van haar echtgenoot kent, kan bezwaarlijk een indicatie zijn van een geveinsd huwelijk.

Hoeveel Belgen kennen de kaart van Afrika uit hun hoofd? Wat een onzin... Italië is een land dat vele Somaliërs wel kennen, omwille van het feit dat Somalië door Italië gekoloniseerd werd. Dat antwoord is dus niet zo vreemd als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wil laten uitschijnen.

Ook bij de bewijzen inzake contact wordt een motivering pour les besoins de la cause ontwikkeld: er werden bewijzen van Whatsapp bijgebracht, bewijzen van geldstortingen en dan nog stelt de verwerende partij dat er "weinig bewijzen van huwelijk en relatie" werden aangebracht. Dit is niet ernstig!

De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen ook voor dat het feit dat de Whatsapp gesprekken in het Somalisch zijn, problematisch is. De verzoekende partij begrijpt niet goed waar dit argument op slaat en vraagt de verwerende partij dan ook om dit ter zitting te willen verduidelijken.

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/caibin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather 10 than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asiëldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is. Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asiëlprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asiëlaanvraag bij de asiëlinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asiëlzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

11.1.3. Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

[...]

11.1.4. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

11.1.5. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden. -cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

De Raad stelt vast dat verweerder-aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke-stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonen", doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben. Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren - verweerder drukt zich in de besteden beslissing immers niet duidelijk uit - dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan". In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er - los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren - heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om

een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te oven-vegen dat "het gezin" - waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken - zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam. Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het, gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In casu wordt verzoekster de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd. Er wordt in deze gesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hierbij heeft verweerder concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarbij hij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. Verweerder schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan hij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. In de bestreden beslissing wordt het advies van de procureur des Konings van 23 augustus 2018, die besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert verweerder, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat hij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit evenmin het recht op gezinshereniging kan openen.

3.5. Waar verzoekster in haar synthesesmemorie stelt dat *"in casu staat niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW"*, wijst de Raad erop dat dit betoog getuigt van een gebrekkige lezing van de bestreden beslissing. In casu heeft verweerder immers geenszins gemotiveerd dat er geen sprake is van officiële documenten, in de zin van artikel 30 van het WIPR, en vervolgens een verder onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Het determinerende motief van de bestreden beslissing, dat reeds werd weergegeven in punt 3.4., betreft de vaststelling van verweerder dat het in het buitenland gesloten huwelijk niet kan worden erkend, op grond van de relevante bepalingen van het WIPR. Een schending van artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen omdat dit feitelijke grondslag mist.

3.6. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

3.7. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen.

3.8. Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

3.9. Elke administratieve overheid vermag te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Elke administratieve overheid kan dus, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.10. De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad vermag zich niet uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Zoals verzoekster terecht stelt, neemt dit gegeven niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311) en verweerder hierbij niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk is gegaan.

3.11. Hoewel verzoekster onder de hoofding “met betrekking tot de ontvankelijkheid” uitdrukkelijk aangeeft dat zij de Raad niet verzoekt uitspraak te doen over de erkenning van haar huwelijk, kan de Raad enkel vaststellen dat zij onder de punten “II.1.1.” en “II.1.2.” van haar synthesememorie in wezen inhoudelijk betwist dat er in haren hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Zo tracht zij aan te tonen dat de verschillende elementen waarop verweerder zich heeft gebaseerd om tot deze vaststelling te komen, bevreemdend overkomen, een rechtsstaat onwaardig zijn en minstens getuigen van een onzorgvuldige analyse. Met andere woorden betwist verzoekster aldus de vaststelling van verweerder dat er sprake is van een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering tot erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of verweerder onterecht de erkenning van het buitenlands huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De Raad vermag niet te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Op dit vlak is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook

onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878, RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497; RvS 21 december 2011, nr. 216.971). Zoals reeds gesteld heeft de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk bepaald dat de familierechtbank bevoegd is om te oordelen over betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De loutere overtuiging van verzoekster dat zij geenszins een discussie voert aangaande een onterechte weigering van erkenning van een authentieke huwelijksakte, is onverzoenbaar met het eigenlijke betoog, dat – vanaf het punt “II.1.1.” – wel degelijk wordt gekenmerkt door een inhoudelijk debat aangaande de oprechtheid van het huwelijk. De Raad kan niet meer doen dan akte nemen van verzoeksters verontwaardiging aangaande het standpunt van de procureur des Konings waarop verweerder zich baseert. Verzoekster dient zich te richten naar de burgerlijke rechtbank. Verzoekster tracht tevergeefs onder de hoofding “*omtrent de ontvankelijkheid*” aannemelijk te maken dat zij zich onmogelijk kan richten tot de burgerlijke rechter. Er blijkt niet dat verzoekster reeds heeft getracht daadwerkelijk de burgerlijke rechtbank te adriëren, waarbij deze zou hebben geoordeeld dat hij geen bevoegdheid heeft terzake omdat het Somalische huwelijksattest niet gelegaliseerd werd. En zelfs indien dit het geval zou zijn, houdt dit niet in dat de Raad zich dan wel kan uitspreken over de geldigheid van de niet-erkenning van het huwelijksattest omdat het niet langer een burgerlijk recht zou betreffen. Zoals reeds eerder gesteld houdt verzoekster tevergeefs voor dat de voorliggende betwisting kadert binnen de toepassing van artikel 12 bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet en enkel een geschil betreft over de toepassing van de Vreemdelingenwetgeving. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze opwerpt dat er “*voor de verwerende partij een speeltuin [dreigt] te ontstaan, die ontsnapt aan elk rechterlijk toezicht*”.

3.12. Verzoekster betoogt voorts nog dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van zijn asielaanvraag, waarbij hij consequent heeft verklaard dat verzoekster zijn echtgenote is. De Raad ziet niet in hoe deze kritiek kan aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist immers niet dat verzoekster de echtgenote is van dhr. S.H.A. Wel is zij van oordeel dat verzoeksters huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het past voorts nog te wijzen op wat er in de nota met opmerkingen kan worden gelezen, “*Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier (meer bepaald uit het negatief advies dd. 23.08.2018 van de procureur des Konings) blijkt evenwel dat de aangehaalde passage (‘Uit een ander dossier bleken betrokkenen immers broer en zus te zijn die onder het statuut van ‘echtgenoot/echtgenote’ naar Europa wenst te komen.’) allerminst een omschrijving betreft van de specifieke situatie van de verzoekende partij. Integendeel betreft het duidelijk een verwijzing naar de vaststelling in de praktijk, met name dat in soortgelijke dossiers inzake een visum gezinshereniging door Somaliërs dikwijls een gelijkaardig stramien wordt gehanteerd.*” en “*De loutere vermelding door de echtgenoot van verzoekende partij van het bestaan van dit huwelijk, doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dat dit huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.*”

3.13. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat deze bepaling geen verplichting inhoudt voor staten om een religieus huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven, indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

3.14. Nu het huwelijk van verzoekster met dhr. S.H.A. niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen verdere belangenafweging in dit kader te verrichten. De verwijzing in de synthesememorie naar een arrest van de Raad kan hieraan geen afbreuk doen. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, blijkt geenszins dat de feiten die aan de

grondslag van het geciteerde arrest lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA